

Стеф. Не! Маріе, ты нема да идешь съ мене. Ты несмѣешь да идешь съ мене.

Маріа. Защо не! ами дѣ щѣ останѣ азъ?

Стеф. Тука, при моѣ-тѣ старѣ слѣпѣ майкѣ — при нашѣ Иванчо. —

Маріа. Сладкый Стефане! азъ тѣрпѣ своевольно секо искушеніе, кое-то ми налага щастіе-то, но и ты ли искашь да мя искушавашь? —

Стеф. Послушай мя сладка жено! азъ съмъ вече рѣшилъ — недѣй да мя смѣщавашь, зашто-то менѣ не тежко да ся промышлявамъ толкова си пѣти. — Слушай, що съмъ заклѣчилъ отъ нуждѣ съ таѣ моѣ желѣзнѣ десницѣ, отъ кое-то не могѣ да ся повърнѣ. Азъ быхъ можелъ и смѣялъ да земѣ съ себе си и тебе, па быхъ былъ азъ и способенъ да отведѣ и тебе въ чуждѣ земѣ за награжденіе на твои-тѣ толкова си пожертвованія — но тука вѣчна-та нощъ на моѣ-тѣ старѣ слѣпѣ майкѣ има потрѣбѣ отъ твоѣ-тѣ помощь. Могѣ ли азъ да ѣ отнемѣ нейныя сынъ, нейнѣ-тѣ дѣщерѣ и нейно-то унуче? могѣ ли азъ неѣ да хвърлѣ въ общо съжаленіе? Могѣ ли азъ да раздразнѣ съ крѣвавы слѣзы оныя очи, кои-то не сѣ имали никогажъ таѣ утѣхѣ, та да ны видѣть? — — ты, и нейно-то малко унуче ще ѣ помагате въ нейны-тѣ тѣгы, та да може да прѣтѣрпѣва мое-то отдѣлване. — Ты нема да ѣ оставишь, ако и не ще вече да носишь нейно-то име.

Маріа. Азъ да не носѣ вече нейно-то име, че зашто?

Стеф. Маріе! тоя часъ не вече истиненъ часъ. — Мене, кой-то съмъ намиралъ въ твои-тѣ обѣтія най-голѣмо-то щастіе на лѣбовь-тѣ — мене, кой-то быхъ искупилъ твое-то притяжаніе съ най-последнѣ-